

та спрямувати свою міжнародну професійну діяльність так, щоб досягнути поставлених цілей.

Література:

1. Буева Л. П. Человек: деятельность и общение / Л. П. Буева. — Москва : Мысль, 1978. — 325 с
2. Введенский В.Н. Компетентность педагога как важное условие успешности его профессиональной деятельности // Инновации в образовании. – 2003.- № 4. – С. 21-31.
3. Почепцов Г. Г. Теория коммуникации / Г. Г. Почепцов. — Москва: Ваклер, 2003. — 277 с., с. 18
4. Рева В. Е. Деловое общение : учеб. пособие / В. Е. Рева. — Пенза : Изд-во ПГУ, 2003. — 240 с. , с. 11.
5. Смирнова, М. І. Формування професійної компетентності студентів спеціальності «міжнародна економіка» в процесі вивчення іноземних мов / М. І. Смирнова // Економіка Крима. – 2012. – № 2 (39). – С. 255-259.
6. Ярощук І. Формування мовної особистості майбутнього економіста: соціолінгвістичний аспект [Текст] / І. Ярощук // Мандрівець. – 2011. – № 4. – С. 72-75.

УДК 811.111:821.161.2

ДИСТАНЦІЙНА ФОРМА ОСВІТИ

Хапрова О.Б. – викладач кафедри іноземних мов МНАУ

За останнє десятиріччя значно зросла увага державних органів до системи вищої освіти: відбувається модернізація освітньої галузі, розробка стратегії її трансформації. Суть такої модернізації знайшла своє втілення в концепції дистанційної освіти. У зарубіжних країнах розвиток дистанційної освіти досліджували С. Віллер, Д. Андерсен, Т. Едвард. Праці російських вчених В. Зінченка, Г. Татарчука,

В. Колмогорова, А. Хутірського лягли в основу нормативних документів і федеральних програм з дистанційної освіти. Питання теорії та практики дистанційного навчання досліджують вітчизняні науковці, зокрема В. Биков, М. Михальченко, Л. Лещенко, В. Олійник, П. Таланчук, О. Третьак та ін.

Ідея освіти на відстані не є новою. Вона виникла із необхідності навчання без відриву від професійної діяльності. Концепція освіти на відстані відбувалась у двох напрямках: через систему заочної освіти та систему кореспондентського навчання. Прообразом дистанційного навчання було кореспондентське навчання у країнах Європи більш ніж 50 років тому, а саме, у Великобританії, Голландії, Ісландії, Іспанії, Німеччині, Франції, Норвегії, а також в країнах північної Америки. Ця форма навчання існує і в наші дні – прикладом її використання в Україні є Європейська школа кореспондентського навчання (ЄШКО). В Радянському Союзі активно розвивалось і заочне навчання, яке було запроваджено наприкінці 1920-х рр. З 1938 р. існувала Міжнародна рада із заочної освіти. З початку 80-х років ці дві форми об'єднались, а міжнародна рада отримала у 1982 р. нову назву – Міжнародна рада із заочної та дистанційної освіти. Її головний офіс знаходиться в м. Осло, в Норвегії.

Слід розрізнити поняття «дистанційна освіта» та «дистанційне навчання». За визначенням Т. Волобуєвої, дистанційне навчання трактується як «взаємодія викладача і студента між собою на відстані, що відображає всі властиві навчальному процесу компоненти (цілі, зміст, методи, організаційні форми, засоби навчання) і реалізовані особливими засобами Інтернет-технології або інші засоби, які передбачають інтерактивність». Дистанційна освіта визначається як «освіта, реалізована за допомогою дистанційного навчання» [3, с. 241]. Розвиток дистанційної освіти в Україні розпочався значно пізніше, ніж у країнах західної Європи. Одним з кроків у розвитку дистанційної освіти стала Постанова Кабінету

Міністрів України від 29 вересня 2003р. «Про затвердження програми розвитку системи дистанційного навчання на 2004 – 2006 роки», в якій передбачено заходи щодо популяризації дистанційної освіти в Україні. Дана форма освіти при застосуванні у вищому навчальному закладі має свій прояв у використанні в навчальному процесі електронних навчальних курсів. До їхнього складу входять базові підручники, що містять основну учбову інформацію, додатково використовуються професійно орієнтовані методичні рекомендації відповідних курсів, відеозаписи, аудіо-матеріали, компакт-диски і, нарешті, можливості комп'ютерних телекомунікаційних технологій, таких як електронна та голосова пошта, електронні конференції, електронна дошка оголошень, програмні системи в Internet та інші [5, с.10].

У використанні зазначених курсів існують певні проблеми. Серед них слід назвати низький рівень інформаційної культури студентів та викладачів, що проявляється в невмінні користуватися інформаційними технологіями та незнанні можливостей використання електронних носіїв. Безперечним є той факт, що Інтернет та інші інтерактивні технології стають усе важливішими засобами в освіті. Вирішення проблеми широкого використання електронних підручників у процесі дистанційного навчання стане можливим лише після широкого впровадження комп'ютерів та комп'ютерних технологій у систему освіти. У процесі дистанційного навчання виділяють три типи технологій: навчання на основі паперових і аудіоносіїв (посібники, підручники, диски); телевізійно-супутникова технологія, яка є дорогою і в зв'язку з цим рідко використовується; інтернет-навчання або мережева технологія [4, с.20]. О. Пічкарь стверджує, що основою навчального процесу при дистанційному навчанні є цілеспрямована і контрольована інтенсивна самостійна робота учня, який може вчитися в зручному для себе місці, за індивідуальним розкладом, маючи комплект спеціальних засобів

навчання та узгоджену можливість контакту з викладачем по телефону, електронній чи звичайній пошті, а також очно.

Отже, технологія дистанційного навчання найчастіше використовується у вищій школі, а також для підвищення кваліфікації й перепідготовки фахівців. Студент може опанувати навчальну програму в будь-якій послідовності й темпі. Дана технологія враховує індивідуальні здібності, потреби студента, його темперамент і зайнятість. Основною її відмінністю від традиційних форм є активна участь студента у процесі самостійного навчання.

Література:

1. Бут В. А. Дистанційна система освіти в Україні й особливості державного регулювання / В. А. Бут // Держава та регіони. – 2012. – № 1. – С. 130–134.
2. Васюк О. Теоретично – методичні аспекти організації дистанційної освіти / О. Васюк, Т. Скулін // Вісник книжкової палати. – 2011. – № 1. – С. 30–32.
3. Волобуєва Т.Б. Самовчитель з організації дистанційної освіти / Т.Б. Волобуєва. – Х. : Основа, 2010. – 256 с.
4. Ибрагимов И. М. Информационные технологии и средства дистанционного обучения: Учеб. пособие для студентов высших учебных заведений / Под ред. А. Н. Ковшова. – М. : Издательский центр «Академия», 2005.
5. Клейнер А., Сенге П., Робертс Ш. Танец перемен: новые проблемы самообучающихся организаций: Пер. с англ. / М., 2004
6. Кушерець В. І. Тенденції розвитку дистанційної освіти / В. І. Кушерець // Трибуна. – 2003. – № 11–12. – С. 5–7.